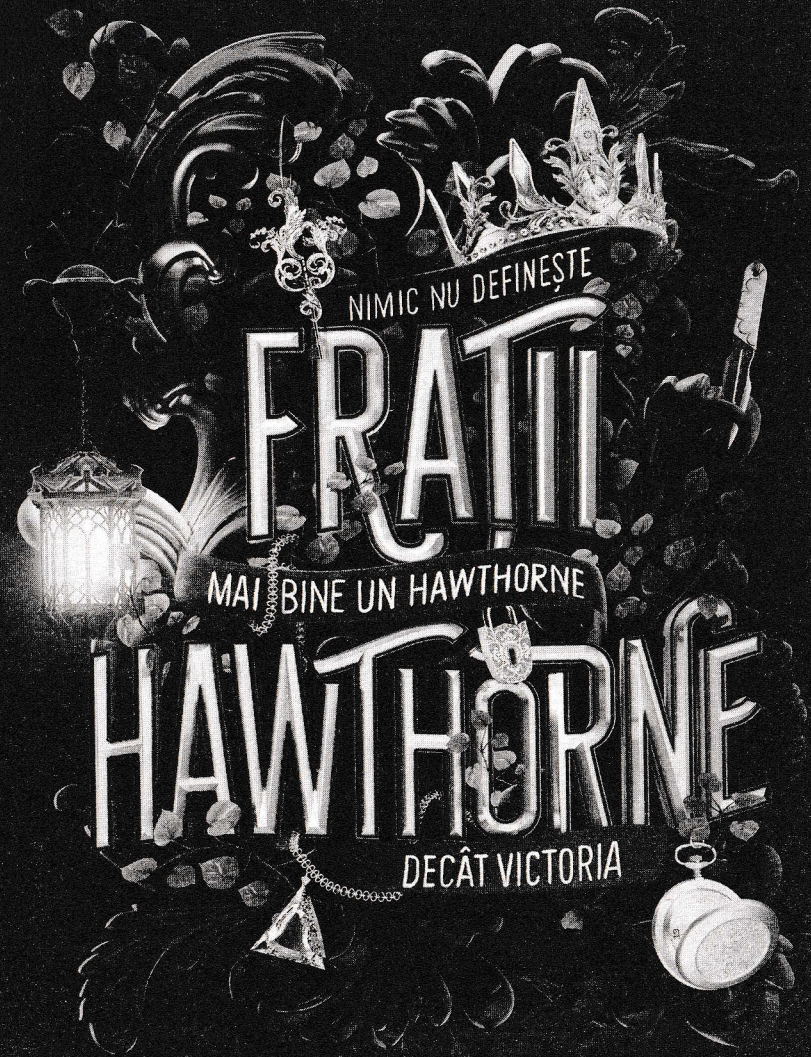

LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

CU DOISPREZECE ANI
ȘI ȘASE LUNI ÎN URMĂ

Grayson și Jameson Hawthorne cunoșteau regulile. Nu puteai să le eviți, dacă nu le cunoșteai. *În dimineața de Crăciun nu aveți voie să puneți piciorul afară din camerele voastre înainte de ora șapte punct.*

Sub pătură, Jameson a dus un walkie-talkie la gură.

— Ai dat ceasurile înainte?

Avea șapte ani, iar fratele lui, opt – amândoi destul de mari încât să poată depista o breșă în sistem.

Asta era șmecheria. Provocarea. Jocul.

— Le-am dat, a confirmat Grayson.

Jameson a făcut o pauză scurtă.

— Și dacă bătrânul le-a dat la loc după ce am mers noi la culcare?

— Atunci va trebui să trecem la Planul B.

Cei din familia Hawthorne aveau *întotdeauna* și un Plan B. Dar, de data aceasta, s-a dovedit inutil. Casa Hawthorne avea cinci pendule și toate au bătut ora 7.00 în exact același timp: la 6.25.

Victorie! Jameson și-a aruncat cât colo stația, a dat păturile la o parte și a luat-o la goană – a ieșit pe ușă, a fugit pe hol, a făcut de două ori stânga, o dată dreapta și a străbătut palierul până la scara cea mare. Jameson *zbura*. Dar Grayson era cu un an mai mare, mai înalt, și ajunsese deja, din aripa lui, până la jumătatea treptelor.

Jameson sărea din două în două trepte și, când a parcurs cam șaptezeci la sută din ele, s-a lansat prin alunecare de-a lungul balustradei. Apoi a sărit și a aterizat în spinarea lui Grayson. Au căzut amândoi pe podea, un amestec de membre și nebunia dimineții de Crăciun, apoi s-au chinuit să se ridice în picioare și au luat-o la fugă umăr la umăr, ajungând la ușile Salonului exact în același timp – doar ca să constate că fratele lor în vârstă de cinci ani îi întrecuse pe amândoi.

Xander era ghemuit pe podea ca un cățeluș. Cu un căscat, a deschis ochii și a clipit spre ei.

— A venit Crăciunul?

— Ce faci, Xan? s-a încruntat Grayson. Ai dormit aici? Regulile spun că...

— *Nu avem voie să punem piciorul*, a replicat Xander, ridicându-se în capul oaselor. Nu l-am pus. M-am *rostogolit*.

Pentru că frații lui l-au privit înmărmuriți, Xander le-a făcut o demonstrație.

— Te-ai rostogolit tocmai de la tine din dormitor?

Jameson era de-a dreptul impresionat.

— N-am făcut niciun pas, a spus cel mic, zâmbind larg. Am câștigat!

— Puștiul ne-a făcut.

Nash, în vârstă de paisprezece ani, a apărut din senin lângă ei și l-a săltat pe Xander în cârcă.

— Sunteți gata?

Ușile de patru metri și jumătate înălțime ale Salonului se închideau o singură dată pe an, în seara de Ajun, de la miezul nopții până în dimineața Crăciunului, când coborau băieții. Cu privirea agățată de inelele aurii de pe uși, Jameson și-a închipuit minunățiile care se aflau de cealaltă parte a acestora.

În Casa Hawthorne, Crăciunul era *magic*.

— Tu deschide ușa aia, Nash! a ordonat Grayson. Jamie, tu ajută-mă cu asta!

Rânjind, Jameson și-a încleștat degetele pe unul dintre inele, alături de cele ale lui Grayson.

— Unu, doi, trei... trage!

Ușile maiestuoase s-au deschis, dezvăluindu-le... absolut *nimic*.

— A dispărut, a spus Grayson, încremenit.

— Ce a dispărut? a întrebat Xander, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

— Crăciunul, a șoptit Jameson.

Nu tu ciorapi. Nu tu cadouri. Nu tu minunății sau surprize. Inclusiv ornamentele din cameră dispăruseră, totul, în afară de brad, și chiar și acesta fusese golit de decorațiuni.

Grayson a înghițit în sec.

— Poate că, de data asta, bătrânul n-a mai vrut să încălcam regulile.

Asta era problema cu jocurile: uneori pierdeai.

— Nu mai e Crăciun? a întrebat Xander, cu un tremur în voce. Dar m-am *rostogolit*.

Nash l-a pus jos.

— Mă ocup eu de asta, a promis el, grav. Jur.

— Nu.

Jameson a scuturat din cap. Pieptul și ochii îi ardeau.

— Ne scapă ceva.

S-a străduit să observe cu atenție fiecare detaliu din încăperea.

— Acolo! a zis el, arătând spre un loc de lângă vârful bradului, unde atârna o singură decorațiune stingheră, ascunsă printre crenguțe.

Nu era o coincidență. În Casa Hawthorne nu existau coincidențe.

Nash a străbătut încăperea, a smuls decorațiunea și le-a arătat-o celorlalți. O sferă din plastic transparent, agățată de o panglică roșie. Plasticul avea o lipitură vizibilă.

Era ceva înăuntru.

Grayson a luat ornamentul și l-a desfăcut cu precizia unui neurochirurg. Din el a căzut o piesă albă de puzzle. Jameson s-a repezit, a întors piesa și a văzut scrisul bunicului său pe spate. 1/6.

— Unul din șase, a spus el tare, cu ochii mari. Ceilalți pomi!

În Casa Hawthorne erau șase brazi de Crăciun. Cel din foaier avea șase metri înălțime, iar crengile îi erau decorate cu luminițe sclipitoare. În cel din sufragerie erau agățate numai șiraguri de perle, iar cel din Camera de Ceai era ornat cu cristale. Ghirlande de catifea dansau în cascadă printre crengile unui brad enorm la etajul al doilea; un brad alb, decorat doar cu auriu, veghea la cel de-al treilea.

Nash, Grayson, Jameson și Xander i-au controlat pe toți și au găsit alte cinci decorațiuni, dintre care patru aveau piese de puzzle înăuntru. Le-au deschis și pe acestea și au pus pieșele cap la cap, obținând un pătrat. Un pătrat gol.

Jameson și Grayson au întins în același timp mâna după ultimul ornament.

— Eu am găsit primul indiciu, a insistat înflăcărat Jameson. Știam că e un joc.

După o clipă, Grayson a renunțat. Jameson a deschis decorațiunea într-o fracțiune de secundă. Înăuntru, pe un lanț, erau o cheiță metalică și o lanternă-breloc.

— Încearcă să luminezi puzzle-ul, Jamie.

Nici măcar Nash nu putea rezista tentației unui joc.

Jameson a aprins lanterna și a îndreptat-o spre puzzle-ul rezolvat. Au apărut niște cuvinte. **COLȚUL DE SUD-VEST AL MOȘIEI.**

— Cât o să ne ia să mergem până acolo? a întrebat dramatic Xander. Câteva ore?

Moșia Hawthorne, asemenea Casei Hawthorne, avea dimensiuni considerabile.

Nash a îngenuncheat lângă Xander.

— Nu asta e întrebarea, micuțule.

A ridicat ochii spre ceilalți doi.

— Pune vreunul dintre voi întrebarea corectă?

Privirea lui Jameson a zburat spre breloc, dar Grayson i-a luat-o înainte.

— De la ce anume e cheița asta?

Răspunsul era o mașinuță de golf. A condus-o Nash. Când au ajuns aproape de zona de sud-vest a moșiei, o tăcere plină de uimire i-a cuprins pe cei patru frați, care au rămas holbându-se la priveliștea dinaintea lor.

Acest cadou *categoric* nu avea cum să încapă în Salon.

Patru stejari bătrâni, masivi și puternici, găzduiau acum cea mai complexă căsuță din copac pe care o văzuseră ei vreodată – sau, poate, oricine din această lume. Minunăția pe mai multe niveluri părea desprinsă din povești, ca și cum s-ar fi născut prin vrajă din lemnul acelor stejari, ca și cum *aici* era locul ei. Jameson a numărat nouă pasarelele întinse între copaci. Casa avea două turnuri. Șase tobogane în spirală. Scări, frânghii, trepte ce păreau să plutească în aer.

Era căsuța din copac care întrecea toate căsuțele, din toți copacii.

Bunicul lor stătea în fața ei, cu brațele încrucișate și cu un zâmbet foarte vag pe chip.

— Ce să zic, băieți, a strigat marele Tobias Hawthorne, când mașinuța de golf s-a oprit și o pală de vânt a suierat printre crengi, mă așteptam să ajungeți mai repede.

Grayson

Mai repede. Grayson Hawthorne era forță și control. Corpul lui nu avea cusur. Își perfecționase de multă vreme arta de a-și vizualiza adversarul, de a *simți când vine* fiecare lovitură, concentrându-și tot elanul în fiecare blocare, în fiecare atac.

Dar mereu poți fi și mai rapid.

La cea de-a zecea repetare a secvenței de antrenament, Grayson s-a oprit, cu sudoarea prelingându-i-se pe pieptul dezgolit. Păstrându-și ritmul respirației egal și controlat, a îngenuncheat în fața rămășițelor căsuței din copac a copi-lăriei lor, și-a desfăcut rucsacul și a analizat opțiunile: trei pumnale, două cu mânere decorate frumos și unul simplu, neted. Grayson l-a luat pe cel din urmă.

Și-a îndreptat umerii, cu brațele pe lângă corp și cu arma în mână. Minteaa îi era limpede. Trupul îi era eliberat de orice tensiune. *Începe*. Existau multe stiluri în care se putea lupta cu pumnalul și, în anul în care împlinise treisprezece ani, Grayson le studiase pe toate. Desigur, nepoții miliardarului Tobias Hawthorne nu *studiau* de fapt nimic. De-ndată ce-și alegeau un domeniu de interes, era de așteptat ca ei să-l trăiască, să-l respire, să-l stăpânească perfect.

Și asta învățase Grayson în acel an: că postura era totul. Nu mișcai pumnalul. Te mișcai tu, iar lama se mișca odată cu tine. Mai repede. Și *mai repede*. Trebuia să fie ceva natural.

În clipa în care mușchii ți se încordau, în clipa în care nu mai respirai, în clipa în care îți schimbai brusc postura în loc să treci fluent la următoarea, pierdeai.

Și cei din familia Hawthorne nu pierdeau niciodată.

— Când ți-am spus să-ți găsești un hobby, nu la asta mă refeream.

Grayson a ignorat prezența lui Xander până când a terminat exercițiul – și apoi a aruncat pumnalul cu o precizie uimitoare într-o creangă joasă, aflată la doi metri depărtare.

— Cei din familia Hawthorne nu au hobbyuri, i-a spus fratelui său mai mic, ducându-se să-și recupereze pumnalul. Noi avem specializări. Expertiză.

— *Tot ce merită făcut merită făcut bine*, a citat Xander, ridicând jucăuș din sprâncene – una dintre ele tocmai începuse să-i crească la loc după un experiment nereușit. *Și tot ce e bine făcut poate fi făcut și mai bine*.

De ce s-ar mulțumi un membru al familiei Hawthorne cu mai bine, a șoptit un glas în mintea lui Grayson, *când poate fi cel mai bun?*

Grayson a pus mâna pe plăselele pumnalului și a tras.

— Ar trebui să mă întorc la lucru.

— Ești obsedat, a declarat Xander.

Grayson și-a băgat pumnalul în teacă, apoi și-a închis rucsacul, legându-l strâns.

— Am douăzeci și opt de miliarde de motive să fiu obsedat.

Avery stabilise o misiune imposibilă – și pentru ea, și pentru ei. Să scape de peste douăzeci și opt de miliarde de dolari în cinci ani. Era cea mai mare parte din averea familiei Hawthorne. Își petrecuseră ultimele șapte luni doar cu înființarea consiliului fundației și a comitetului consultativ.

— Mai avem cinci luni să donăm primele trei miliarde, a spus tăios Grayson, și i-am promis lui Avery că voi fi alături de ea la fiecare pas.

Pentru Grayson Hawthorne, promisiunile contau, la fel cum și Avery Kylie Grambs conta. Fata care moștenise averea bunicului lor. Străina care devenise una dintre ei.

— Vorbind ca un om care are prieteni, o iubită și o mică armată de roboți, cred doar că ți-ar prinde bine mai mult echilibru în viață, a zis Xander. Poate un hobby *adevărat*? Puțin timp doar pentru tine?

Grayson l-a privit scurt.

— Xan, ai depus trei cereri de brevete pentru trei invenții numai luna trecută, de când ai intrat în vacanța de vară.

Xander a ridicat din umeri.

— Au fost așa... de relaxare.

Grayson a pufnit, apoi și-a privit atent fratele.

— Ce mai face Isaiah? a întrebat cu blândețe.

În copilărie, niciunul dintre frații Hawthorne nu cunoscuse identitatea tatălui său. Asta până când Grayson descoperise că tatăl lui era Sheffield *Grayson*. Tatăl lui Nash era un bărbat pe nume Jake *Nash*. Iar tatăl lui Xander era Isaiah *Alexander*. Dintre toți trei, numai Isaiah merita, de fapt, să fie numit tată. El și Xander obținuseră împreună acele „brevete de relaxare”.

— Ar trebui să discutăm despre tine, a zis Xander cu încăpățănare.

— Ar trebui să mă întorc la treabă, a întors-o Grayson, adoptând acel ton tăios cu care pune pe toată lumea la punct, *mai puțin* pe frații săi. Și, în ciuda a ceea ce par să creadă Avery și Jameson, nu, n-am nevoie de bonă.

— Nu ai nevoie de bonă, l-a aprobat Xander vesel, și eu clar nu vreau să scriu vreo carte cu titlul *Îngrijirea și nutriția fratelui meu încrunțat în vârstă de douăzeci de ani*.

Grayson și-a îngustat ochii.

— Te pot asigura, a spus Xander solemn, că nu are fotografii.

Înainte să găsească o replică amenințătoare, lui Grayson i-a sunat telefonul. Bănuind că erau datele pe care le ceruse, a luat telefonul, dar a descoperit un mesaj de la Nash. S-a uitat la Xander și și-a dat imediat seama că fratele lui cel mai mic primise același text.

Grayson a fost cel care a citit cu glas tare mesajul fatidic:

— Nouă-unu-unu.

LBRIS | We know books

Capitolul 2

Jameson

Vuietul cascadei. Ceața din aer. Spatele lui Avery, lipit de pieptul lui. Jameson Winchester Hawthorne era *flămând* după lucrurile din jur, după ea, după tot, după *mai mult*.

Iguazú era cel mai mare ansamblu de cascade din lume. Alea pe care se aflau îi dusesese pe marginea celei mai spectaculoase căderi de apă. Admirând-o, Jameson simțea cum își dorește *mai mult*. S-a uitat la balustradă.

— Mă provoci la întrecere? a murmurat el lângă urechea lui Avery.

Ea s-a întors și i-a atins obrazul.

— Nici să nu te gândești.

Jameson a surâs vag – un zâmbet provocator, nerușinat.

— Probabil că ai dreptate, Moștenitoareo.

Ea și-a înclinat capul într-o parte și l-a privit în ochi.

— Probabil?

Jameson a privit din nou cascada. *De neoprit. De neatins. Mortală.*

— Probabil.

Erau cazați într-o vilă construită pe piloni, înconjurată de junglă, fără nimeni pe o rază de kilometri întregi, în afara lor, a echipei de securitate a lui Avery și a jaguarilor care răgeau în depărtare.

Jameson a simțit prezența lui Avery înainte de a o auzi cum se apropie.

— Cap sau pajură?

Fata s-a sprijinit de balustradă, răsucind o monedă de bronz și argint. Părul castaniu i se desprinsese din coadă, iar cămașa cu mânecă lungă îi era încă udă din cauza cascadei.

Jameson a întins mâna spre elasticul din părul ei, trăgându-l ușurel spre vârful și apoi îndepărtându-l de tot. *Cap sau pajură* era o invitație. O provocare. *Mă săruți tu sau te sărut eu.*

— Cum vrea crupierul, Moștenitoareo.

— Dacă eu sunt crupierul...

Avery și-a pus palma pe pieptul lui, stârnindu-l din priviri să se ocupe de cămașa aceea udă a ei.

— O să avem nevoie de niște cărți de joc.

Câte chestii putem face, s-a gândit Jameson, *cu un pachet de cărți*. Dar, chiar înainte să dea glas câtorva dintre cele mai amănunțite posibilități, s-a auzit telefonul prin satelit. Doar cinci oameni aveau acest număr: frații lui, sora ei și avocatul ei. Jameson a mârâit.

Mesajul era de la Nash. Nouă secunde mai târziu, când telefonul a sunat, Jameson a răspuns.

— O sincronizare nemaipomenită, ca de obicei, Gray.

— Să înțeleg că ai primit mesajul lui Nash?

— Am fost convocați, a spus Jameson pe un ton grav. Ai de gând să lipsești din nou?

Fiecare dintre frații Hawthorne avea voie să dea alarma o singură dată pe an. Codul nu însemna neapărat *situație de urgență* cât, mai degrabă, *vă vreau pe toți aici*, dar, când unul dintre ei trimitea mesajul, ceilalți veneau, fără comentarii. Dacă ignori un mesaj de urgență, suportai consecințele.

— Dacă spui *vreun cuvânt* despre pantalonii de piele, a oftat Grayson, o să...

— *Pantaloni de piele* ai zis?

LEBES
Jameson se distrahă din cale-afară.

— Se întrerupe, Gray. Vrei să-ți trimit o poză cu acei nemai-pomeniți pantaloni de piele pe care ai fost obligat să-i porți când ai ignorat mesajul nouă-unu-unu?

— *Să nu cumva să-mi trimiți vreo poză...*

— O filmare? a întrebat Jameson în gura mare. Vrei o filmare cu tine făcând karaoke în pantaloni de piele?

Avery i-a smuls telefonul din mână. Știa la fel de bine ca Jameson că nu vor ignora apelul lui Nash, dar avea, în plus, prostul obicei de a *nu-i* chinui pe frații lui.

— Eu sunt, Grayson.

Citise și ea mesajul lui Nash.

— Ne vedem la Londra.

Capitolul 3 Jameson

Era miezul nopții și Jameson se uita pe geamul avionului privat. Avery dormea dusă la pieptul lui. În partea din față a aeronavei, Oren și restul echipei de securitate tăceau.

Iar tăcerea l-a enervat întotdeauna pe Jameson, la fel ca lipsa unei provocări. Skye le spusese odinioară că nu era făcută pentru a sta în loc și, deși Jameson ura orice asemănare dintre el și mama lui cea răsfățată și uneori criminală, o înțelegea perfect.

În ultimele săptămâni, situația se înrăutățise. *Din Praga*. Jameson a alungat această amintire nedorită, dar noaptea, când nimic altceva nu-i distrăgea atenția, rezista cu greu nevoii de a-și aduce aminte, de a se *gândi*, de a ceda în fața sirenei care îl chema către risc și către misterul care trebuia rezolvat.

— Ai expresia aceea.

Jameson și-a trecut mâna peste părul lui Avery. Încă își ținea capul pe pieptul lui, dar acum avea ochii deschiși.

— Ce expresie? a întrebat el încet.

— *Expresia noastră*.

Mintea lui Avery era la fel de activă și de avidă după enigme ca a lui. Acesta era motivul pentru care Jameson nu putea risca să se lase pradă liniștii și nemișcării, motivul pentru care *trebuia* să aibă mereu o ocupație. Deoarece, dacă se lăsa în voia gândurilor despre Praga, ar fi dorit să-i povestească și,